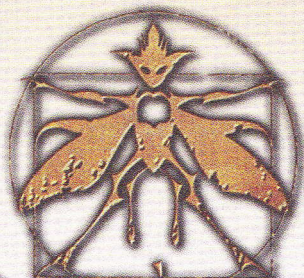

CRONICILE
SPIDERWICK™
POVESTEA FILMULUI

CRONICILE SPIDERWICK™

POVESTEA FILMULUI

CRONICILE SPIDERWICK™

POVESTEA FILMULUI

Adaptare de Tracey West

Bazată pe un scenariu de Karey Kirkpatrick, David Berenbaum și John Sayles
pornind de la cărțile lui Tony DiTerlizzi și Holly Black

Jared Grace aruncă o privire pe fereastra mașinii lor de teren și văzu, la lumina lunii, casa veche și impunătoare care se înălța în capătul aleii.

– Jared, la ce te gândești? îl întrebă Helen, mama lui.

Jared nu scoase nici un cuvânt, nici măcar nu își întoarse ochii spre ea.

Helen coborî din mașină și se îndreptă spre casă. Știa prea bine că nu era nici pe departe casa visurilor lor, dar cu toate acestea era dornică să îi dea o șansă.

Chiar și sora mai mare a lui Jared, Mallory, și fratele lui geamăn, Simon, încercau din toate puterile să vadă partea bună a lucrurilor.

Dar nu și Jared.

– Dă-te jos din mașină! spuse Mallory, îndreptându-și floreta spre Jared. Nu am de gând să te las să te porți ca un nemernic, continuă ea, apropiind și mai amenințător vârful floretei de fratele ei.

Încercând să se apere de atacul lui Mallory, Jared țâșni din mașină și culese un băț de pe jos.

– O să fac exact ceea ce am chef! îi răspunse el.

Se lăsase deja întunericul, iar Mallory și Simon se îndreptară către casă.

Jared știa că până la urmă va trebui să intre și el, așa că începu să își târască picioarele în aceeași direcție.

Îl copleși deodată un sentiment ciudat; era ca și cum cineva ar fi fost cu ochii pe el. Se răsuci pe călcâie și privi în jur.

Oare să fie cineva în pădure?

Când intră Jared, Simon tocmai despacheta lucrurile în noul lor dormitor.

– Aia de acolo e mătușa noastră cea nebună? îl întreabă Jared arătând spre o fotografie de familie de pe perete.

– Pe tip îl cheamă Arthur Spiderwick. Și este stră-străunchiul nostru, îi explică Simon. Iar fetița este nebuna... vreau să spun Lucinda, fiica lui. Ea a locuit aici, dar apoi a fost nevoită să se mute în altă parte.

Jared cunoștea foarte bine povestea și știa că mătușa Lucinda obișnuia să le povestească oamenilor că tatăl ei fusese răpit de goblini.

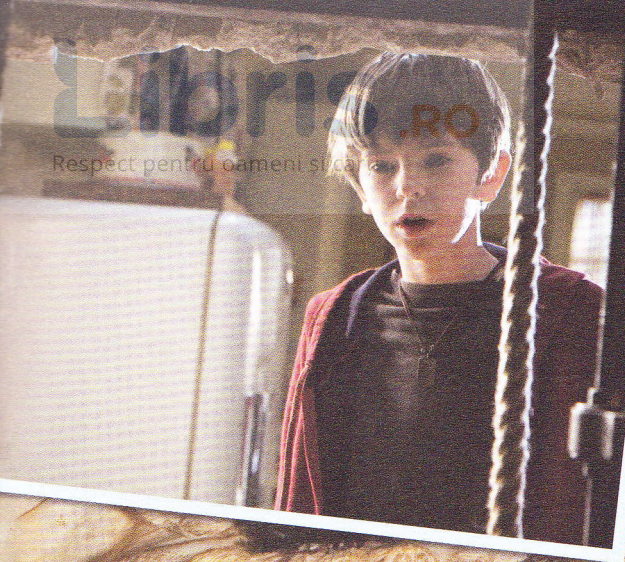
Auzi, răpit de goblini! Nici că se putea o poveste mai absurdă decât asta!

După ce terminară de despachetat, Helen se apucă să pregătească cina și uite așa descoperiră tot soiul de ciudățenii în dulapul din bucătărie. Erau acolo cutii peste cutii, unele pline cu făină de ovăz, altele pline cu sare și o mulțime de borcane cu miere și sos de roșii.

În plus, în casă se mai petreceau și alte lucruri stranii: Helen nu își mai găsea cheile de la mașină, Mallory nu mai găsea medalia primită la un concurs de scrimă, iar cel acuzat pentru dispariția lor era, desigur, Jared.

– Dar nu am luat eu medalia aia tâmpită! protesta el.

După aceea, Jared începu să audă un zgomot, ca și cum ceva ar fi zgrepțânat cu lăbuțele înăuntrul pereților.

– Trebuie să fie o veveriță roșie, își dădu cu părerea Simon.

Jared se apucă să ciocănească pereții cu o coadă de mătură, încercând să urmărească mișcările creaturii dinăuntru. După ce izbuti să îi convingă pe Mallory și pe Simon că nu era vorba despre o veveriță roșie, ei îl ajutară să caute.

Până la urmă, Jared trase o bucată mare de tencuială din perete și dădu peste un vechi ascensor care pe vremuri se folosea pentru a ridica mâncarea la etajele de sus.

Liftul era plin cu tot felul de mărunțișuri, de la monede și până la mobila dintr-o casă pentru păpuși.

– Hei, ia uitați-vă ce am găsit! Cheile mamei de la mașină! strigă Mallory. Și medalia mea! Ea îi aruncă lui Jared o privire feroce.

– Doar nu crezi că am luat-o eu ca să o ascund aici! strigă el.

Băiatul se hotărî să afle prin orice mijloace ce anume se întâmpla în casă.

Puțin mai târziu, el se sui în liftul cel vechi și reuși să îl ridice de unul singur până la etajul de sus. Ultima oprire a liftului fu în fața unei încăperi secrete – biroul lui Arthur Spiderwick!